

On pomisli, da je ta našel pod jelo srečo in odide je tudi sam iskat: najpoprej vzame v posodo vode ter odide pod jelo, in tam si oči stakne. Kadar je bilo v neko dobo noči, prišle so se Vile kopat. Začele so govoriti, kako se je izléčila kraljeva hči. „Morebiti,“ reko, „nas je kdo poslušal, kadar smo govorile, da bi od te vode ozdravela. Utegne nas tudi zdaj kdo poslušati; pojdimo gledat.“ Kadar odidó ter prídejo pod jelo, najdejo ónega, ki je bil prišel iskat sreče in govoril, da je boljša krivda od pravde, ter ga zgrabijo za četerti in raztergajo. Tako mu je nesrečniku pomogla krivda.

Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.

Imovít tergovce v mestu je imel lepo veliko hižo, lepo prodajalnico (štacuno) in mnogo izverstnega blaga. Vse to si je sam pridobil s pridnostjo, delavnostjo in božjo pomočjo. Ljudjé so memo idóč obstajali pred njegovo prodajalnico ter gledali krasne, dragocéne stvari, ki so bile izložene. Necega dne je slišal človeka pred prodajalnico, ki je rekel: „ta nekđaj ničesa nij imel, a zdaj mu je vsega dovolj.“ Te besede so tergovca navedle, da je hotel s posebnim načinom pokazati, kako se takšna imovína pridobode, osobíto otrokom, ki so ondóđ hodili v učilnico in iz učilnice ter se lepim stvarém čudili. Zato je nad prodajalnico obesil desko z napisom: „Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.“

Mnogo let je bila ta deska nad prodajalnico; gospodar je ostarèl in tergovstvo sinu izročil. Necega dné nenadoma dohode pismo iz španske zemlje. Kedó in kaj bi mu pisal iz španske zemlje? Nekedó, katerega nikoli nij poznal niti videl, piše mu, da je njemu dolžan hvalo, ka se je do imovítega tergovca dokopal on, ki nij mnogo obetal. In kako? Z desko in z napisom nad prodajalnico. Še deček je hodil mimo njegove hiže v učilnico in domóv iz nje ter često gledal lepo izstavljeno blago. Na deski zapisane besede si je zapomnil ter često premišljeval in se tako preródil v pridnega učenca, pozneje v umnega in delavnega mladeniča, a zdaj je bogat tergovce, ki ima v velicem španskem mestu lepo hižo in prodajalnico ter obilo zalogo vsakoverstnega blaga. Tudi on je mladíni v opomín nad svojo prodajalnico obesil desko z lepim napisom: „Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.“

J. S—a.

Deklica in smert.

Déklica.

Kedó si, bleđa ti prikázen?
Čegóv ta véli je obráz,
Ki v njem poglèđ je srép in prazen,
Da vse kostí mi stresa mráz?

Smert.

Ne pláši terda te beséda,
Če rečem ti, da smert sem bleđa.

Déklica.

Oh, mene li bi rada vzela
V mladósti zórnej, strašna smert?
Živéti jedva sem začéla,
Široki svet mi je odpert!

Smert.

Na léta smert se ne ozíram,
Mladóst in stárost v grob podíram!

A. Besenšek,